Ч. 126 (12.782). Львів, середа 10. червня 1931. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Конфіската і заборона українського національного гимну.

Послові Тад. Голувкові в альбом.

Тернопіль, дня 7. червня 1931.

У вівторок 9. ц. м. відбудеться у Львові відчит посла Тадеуша Голувка, одного з провідників Безпартійного Бльоку співпраці з урядом (ББ) та одного з головних подвижників санаційного правління. Сам п. Голувко не уроженець корінної Польщі, ані навіть так званих її кресів. Уродився він у далекому Туркестані і мабуть з цього напівекзотичного сходу виніс він у своїй вдачі багато темпераменту та змінчивости. Колись був пепесівцем і ще як такий висказувався дуже критично про національну політику відродженої Польщі на її північно-східніх і полуднево-східніх окраїнах — головно у відношенні до українського народу. Про це він отверто писав і прилюдно на відчитах казав. Після потравневого перевороту покинув з богатьома іншими співпартійцями ряди ППС, став правовірним і активним санатором та (разом з д-ром Левенгерцом) має славу спеціяліста від української проблеми. Як начальник східного відділу міністерства закордонних справ (після зложення посольського мандату) займався і сучасними подіями на Радянській Україні і — як це сам твердить — відноситься ще й сьогодні з повною вірою в актуальність і живучість української державної ідеї. Має, очевидно, застереження: недоторкальність сучасних польських східніх кордонів.

При нагоді прилюдного відчиту п. Голувка у Львові на тему питання національних меншин у Польщі, хочу нині подати до публичного відома декілька справді історичних документів, які є надзвичайно характеристичні для доби, якої активним діячем та одним з чільних проводирів є пос. Голувко. Відносяться вони до конфіскати українського національного гимну „Ще не вмерла Україна" старостою Маліцьким в Тернополі, затвердженої опісля на внесок прокуратора окружним судом в Тернополі. Факт цей незвичайно знаменний, а може тепер пос. Голувко схоче його використати у своєму відчиті у Львові.

Конфіската нашого національного гимну старовством у Тернополі стоїть у безпосередньому звязку з минулорічними подіями. Дня 21. вересня 1930 р. в часі ревізії у Семена Онуфрієвича в Гаях Вел. коло Тернополя забрано брошуру під заголовком „Співаник Українських Січових Стрільців", яку видано у Відні 1918 р. і яка там перейшла тодішню австрійську воєнну превенційну цензуру. Повищу брошуру передала поліція до старовства в Тернополі. Політичним референтом і цензором є там підкомісар Август Куверович, який за австрійських часів був вахмайстром жандармерії у сусідній Скалатщині. Тернопільське старовство, занявши повищу брошуру, видало слідуюче рішення:

L. 7461/30. Tarnopol dnia 13. grudnia 1930.

Sprawa prasowa. Broszura „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw". Zajęcie.

Do Pana Prokuratora okręgowego w Tarnopolu.

Na zasadzie postanowień, zawartych w § 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1862 o postępowaniu w sprawach prasowych Dz. pp. Nr. 7. Z r. 1863, zająłem znalezioną w czasie rewizji, przeprowadzonej przez Oddział Policji Państwowej z ekspedycji karnej u Semena Onufryjowicza w Gajach Wielkich ad Tarnopol, broszurę p. t. „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw", wydaną we Wiedniu, która obejmuje kilka pieśni antypaństwowych.

Na stronicy 2-iej tej broszury znajduje się pieśń p. t. „Szcze ne wmerla Ukraina", której tekst nawołuje do krwawego boju o ziemie leżące między Sanem a Donem, czyli do boju także przeciw Państwu polskiemu o ziemie Wschodniej Małopolski.

Na 3-ciej stronie tej broszury znajduje się pieśń p. t. „Ne pora, ne pora", która pobudza do nienawiści przeciw Polakom, a tem samem przeciw Państwu polskiemu.

W czasie tej rewizji znaleziono również u p. Semena Onufryjowicza szarfę choręgiewną z napisem „Borciam za wolu — Bractwo".

Słowa te pobudzają również do nienawiści przeciw Polakom i gloryfikują boje ruskie, prowadzone przeciw Państwu Polskiemu.

Ponieważ zawierają one znamiona z 65 u. k., proszę o zatwierdzenie zajęcia broszury i szarfy.

Nadmieniam przytem, że Onufryjowicz tłómaczył się tem, że nie wie, skąd te przedmioty u niego się znajdują.

Starosta powiatowy Malicki.

Zał. 2.

На це слідувало таке рішення прокуратури при окружному суді в Тернополі:

Prokurator okręgowy w Tarnopolu.

Dnia 17 grudnia 1930. Pr. p. 14/30/1.

Do Sądu okręgowego w Tarnopolu.

Przy dołączeniu aktu Starostwa powiatowego w Tarnopolu l. czyn. 7461/30 wnoszę w myśl § 488 austr. p. k. o zatwierdzenie konfiskaty wykonanej przez Starostwo powiatowe w Tarnopolu dołączonej broszury p. t. „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw", wydanej we Wiedniu w r. 1918, jak również szarfy choręgiewnej z napisem „Borciam za wolu — Bractwo", albowiem treść wspomnianej broszury zawiera na stronicy 2-iej i 3-ciej ustępy, zaś wspomniana szarfa napis o znamionach zbrodni zaburzenia spokoju publicznego z § 65 lit. a) u. k. i występku podburzania z § 302 u. k.

Po wydaniu odnośnego postanowienia proszę o zwrot aktu do dalszego urzędowania.

Wr. Dr. Wróbel.

Опісля та сама прокуратура вислала у повищій справі до окружного суду в Тернополі ще друге письмо слідуючого змісту:

Prokurator okręgowy w Tarnopolu.

Dnia 23 grudnia 1930. Prp. 14/30/2.

Do Sądu okręgowego (Wydział Karny) w Tarnopolu.

Dołączając tamtejsze akta Pr. 10/30 wnoszę po myśli § 493 austr. p. k. o wydanie orzeczenia, że treść broszury pod tytułem „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw", wydany we Wiedniu w roku 1918 na stronicy 2. i 3-ciej zawierają ustępy, jak również szarfa choręgiewna z napisem „Borciam za wolu — Bractwo" napis o znamionach zbrodni zaburzenia spokoju publicznego z § 65 lit. a) u. k. i występku podburzania z § 302 u. k. oraz wydania zakazu dalszego rozpowszechniania powyższej broszury i szarfy.

Wnoszę dalej o publiczne ogłoszenie powyższego orzeczenia przez wywieszenie na tablicy w tut. Sądzie okręgowym i przez ogłoszenie w dzienniku urzędowym.

Wiceprokurator Okręgowy Gołębiowski.

На повищий внесок прокуратури видав суд окружний в Тернополі слідуюче рішення:

Sąd okręgowy Wydział II w Tarnopolu.

Dnia 29 grudnia 1930.

L. czyn. Pr 10/30/4.

Wyciąg z protokołu wspólnego.

Sąd Okręgowy Wydział II. Karny w Tarnopolu w sprawie prasowej rozpoznając wniosek Prokuratora okręgowego w Tarnopolu z 23 grudnia 1930 Pr 14/30 na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu wniosku Prokuratora postanawia: Treść broszury p. t. „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw", wydany we Wiedniu 1918 roku, na stronicach 2 i 3, jak również szarfy choręgiewnej z napisem „Borciam za wolu — Bractwo" zawiera znamiona zbrodni zaburzenia publicznego z § 65 lit. a) u. k. i występku podburzania z § 302 u. k. Wydaje się zakaz dalszego rozpowszechniania powyższej broszury i szarfy.

Uzasadnienie.

Na stronie 2 i 3 broszury p. t. „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw" znajdują się ustępy, w których autor usiłuje pobudzić do nieprzyjaznych kroków naród ruski przeciw Państwu Polskiemu. Treść napisu szarfy choręgiewnej „Borciam za wolu — Bractwo" usiłuje pobudzić społeczeństwo ruskie do wytrwania w dalszym nieprzyjaznym stosunku do Państwa. Ponieważ treść tak broszury jakoteż napisu szarfy zawiera w sobie znamiona zbrodni z § 65 a) i występku z § 302 u. k. Sąd okręgowy zgodnie z przepisem § 498 p. k. orzekł jak wyżej.

Przewodniczący L. Ostrowski, Protokolant aplikant sądowy Świstun. Za zgodność L. S., sekretarz Martyniuk.

Повище рішення окружного суду в Тернополі з 29. грудня 1930 до Пр 10/30/4, затверджуюче на внесок прокуратури тимчасову конфіскату між іншими українського національного гимну „Ще не вмерла Україна", яку наказало староство повітове в Тернополі децизією з 13. грудня 1930 до ч. 7461/30, оголошено в урядовому дневнику у Варшаві „Монітор Польскі" ч. 10 з дня 14. січня 1931. Кошти оголошення вище поданого судового рішення (без мотивації) в квоті 56 зол. 50 сот. покрив державний скарб, на що є рахунок в судових актах. Про конфіскату повідомлено міністерство внутрішніх справ і воно зажадало присилки сконфіскованої брошури, яку окружний суд в Тернополі вислав тернопільським старовством дня 4. березня 1931. Тому сконфіскованої брошури нема в судових актах. У звязку з тим подаємо слідуюче письмо тернопільського староства:

Starosta tarnopolski.

L. 7461/30. Tarnopol, dnia 2. marca 1931.

Broszura „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw". Debit pocztowy.

Do Sądu Okręgowego Wydział II. w Tarnopolu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zażądało za pośrednictwem tutejszego Urzędu Wojewódzkiego przedłożenia mu broszury p. t. „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw", zajętej przez tutejsze Starostwo, a co do której tamtejszy Sąd wyrokiem z dnia 29 grudnia 1930 l. cz. Pr. 10/30 orzekł konfiskatę, celem wydania zarządzeń dla odebrania debitu pocztowego temuż wydawnictwu.

Proszę przeto o nadesłanie tutejszemu Starostwu pomienionej powyżej broszury celem przedłożenia jej Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do wglądu.

Sprawa bardzo pilna.

Starosta powiatowy Malicki.

Згадана конфіската гимну „Ще не вмерла Україна" не остала без практичних наслідків. Воєвідський уряд в Тернополі видав обіжник до підчинених старостів з наведенням відпису судового рішення відносно конфіскати гимну „Ще не вмерла Україна", а старости на цій основі видали від себе відповідні інструкції до повітових команд державної поліції. Таку інструкцію чортківського старости Голінського з дня 20. травня 1931 ч. 246/ПФ оголошено у повному тексті в „Ділі" ч. 115 з дня 27. травня 1931. Там подано при кінці список заборонених пісень числом вісім, котрими після цієї інструкції є: 1) **„Ще не вмерла Україна,** 2) Не пора, не пора, 3) Ми гайдамаки, 4) Бють літаври гучні, 5) **Гей зі Львова до Мукачева,** 6) **Гей не дивуйтесь добрії люди,** 7) **Соколи, соколи** і 8) Шалійте, шалійте. Звертаю увагу, що окружний суд в Тернополі наведеним в горі рішенням з 23. грудня 1930 до Пр 10/30/4 сконфіскував тільки „Ще не вмерла Україна" і „Не пора". **Чи і хто сконфіскував і інші наведені пісні, мені невідомо.** Для характеристики, як власти беруться до виконання заборони співати „Ще не вмерла Україна", подаю дотичні уступи чортківської інструкції, які були вже оголошені в „Ділі":

— Do powyższego odpisu załączam też tekst pieśni, z powodu których „Spiwanyk Ukraińskich Siczowych Strilciw" został skonfiskowany. Z pieśni podanych na terenie powiatu czortkowskiego spiewane są najczęściej „Szcze ne wmerła Ukraina" z charakterem hymnu państwowego, oraz pieśni „My hajdamaky, my wsi odnaki" i „Sokoły, sokoły stawajte w riady". Należy zatem nie dopuszczać do śpiewania tych pieśni, na winnych zaś śpiewania tych pieśni sporządzić doniesienia do Prokuratury.

— Ponieważ zarządzenie powyższe nie jest jeszcze powszechnie znane, należy przeto w wypadkach godnych uwzględnienia, gdzie zachodzi możliwość odśpiewania powyższych pieśni, zwrócić uwagę odnośnym osobom, że za odśpiewanie tej pieśni zostaną pociągnięte do odpowiedzialności karnej.

O powyższem należy powiadomić Posterunki w powiecie. — G o l i ń s k i.

І справді повідомлено постерунки державної поліції не тільки в Чортківщині, але в цілому тернопільському воєвідстві і на основі інструкції розпочали вони вже відповідну роботу. Такий факт був між іншими в Купчинцях пов. Тернопіль. Там після традиційного обходу знесення панщини дня 16. травня ц. р. зібрані на обході селяни відспівали „Ще не вмерла Україна". Тепер за це місцевий постерунок робить поліційні доходження для викриття, хто співав і хто дав ініціятиву до відспівання українського національного гимну! Імена здогадних винуватців мають подати до відома прокуратури в Тернополі, щоби потягнути їх до карно-судової відповідальности — мабуть за злочин з § 65 а) карн. зак. Довідуюся рівнож, що поліція тягне також по селах і членів орхестр за те, що грали „Ще не вмерла", бо — видко — і її **мельодія** є каригідна.

Я подав тільки документи, відписані дослівно з актів окружного суду в Тернополі до Пр 10/30 і факти, здержуючися зовсім від їх коментування.

Посол д-р Степан Баран.

НА ЧИСТІ ВОДИ.

Реферат інж. М. Творидла про господарське положення „Просвіти", виголошений на Загальних Зборах Т-ва дня 4. червня 1931 р.

II. Стан „Просвіти" по війні та її організаційні досягнення.

Прийшли повоєнні часи, згарища і руїна цілого краю. А відтак спадали ще з року на рік всякі нещастя, між ними й елементарні господарські, як повені на цілому Підкарпатті від Сяну і Верешиці аж до Збруча і Черемоша, як постійні упадки цін на хліборобські плоди. А брак допомоги знищеному населенню з боку тод. уряду і політика розбудови промислу коштом хліборобства, доводили з року на рік до щораз більшого зубожіння села, до щораз більшого задовження. Але належить з повним признанням ствердити, що одночасно з тими ударами йшли часи життєвого розмаху нації, спеціялізації праці на ріжних ділянках. Головним організаційним дозем стала кооперація, підготована „Просвітою" в передвоєнних часах. У тій спеціялізації функцій „Просвіта" стратила характер універсальної установи, вона стала установою виключно лиш для освіти й виховання дорослих. Є це найтяжча ділянка праці і найдорожча. Усі знаємо, як трудна і коштовна є шкільна освіта. А кілько труду і гроша треба на те, щоби широкі круги дорослих віддалися добровільно, поза школою, трудам здобуття освіти! Інші народи видають на освіту дорослих річно велитенські міліони гроша. А „Просвіта", одинока на цьому полі наша установа, мала взятися до діла серед тяжких обставин майже голіруч. На щастя в народі був найкращий до цієї праці настрій, було вже підготування. І коли читальні, бібліотеки, уладження були війною поруйновані, то дух був підготований передвоєнною „Просвітою".

І саме той запал для освіти, цей актив нагромадженої енергії, це бажання здобування знання, треба було Виділові підхопити. У масах відчувалася сильна потреба віднови і реорґанізації читалень, потреба книжок і освіти. Перед Гол. Виділом було завдання в першу чергу наладнати наново і приспособити до нових обставин орґанізаційний апарат у самій централі, приступити до віднови філій і читалень по краю, щоби в них перевести орґанізацію людей, побудити їх до відбудови домів, дати можність до віднови бібліотек до самоосвітньої праці в читальнях, приступити до віднови мужеської госп. школи в Милованні і жіночої в Угерцях. Але як це все зробити, коли воно коштує, а гроша нема? Оба фільварки Милування й Угерці поруйновані, камениця вимагає поправи і дає мінімальні доходи, членські вкладки не вплинвають, про субвенції мови нема. Як видимо, „Просвіта" найшлася по війні у зовсім відмінних обставинах.

І тодішній Гол. Виділ стояв перед питанням: або лишити запал мас самому собі і чекати аж прийде краща нагода та працювати лиш по змозі фінансів, або піти з риском на велике діло.

І треба з признанням підкреслити, що тодішній Гол. Виділ вибрав це останнє. Не станув у праці з боязни перед браком фондів. Повірив у велич народніх сил і пішов вперед. За позичені гроші взявся до діла, до віднови орґанізації. І добре взявся. Доказом те, що знищений доробок з передвоєнних десяток літ відреставровано напротязі кількох літ, а подаваний у давних звітах зріст читалень і філій та власних домів в куди кращому стані ніж перед війною, і в них приміщення для молочарень, ріжного роду кооператив, театральні салі, тощо, є найкращими свідками.*) Ця активність показалася також у зрозумінні допомоги для централі, позбавленої передвоєнних субвенцій, а саме вплачування

вкладок		і дару „Просвіті" в рр.:
1925	16.958.00	37.578.00
1926	17.165.00	47.505.00
1927	17.537.00	49.692.00
1928	24.993.00	41.046.00
1929	33.132.00	82.275.00
1930	26.180.00	58.967.00

У звітовому часі є: членами „Просвіти" 14.844 фізичних і правних осіб, 87 філій, 3110 читалень, а в них 206.614 членів, 2.215 бібліотек, 276.027 книжок, 1.520 аматорських гуртків, 543 хорів, відбулося 1408 ріжних святочних обходів, 7.434 театральних вистав, 846 концертів, 4.353 відчитів, 808.358 зол. приходів у читальнях і понад пів міліона видатків, майно читалень 6,411.883.78 зол., до того 235.219 зол. готівки в читальняних касах. Це великий актив як на нашу мізерію та на ті удари, які спадають на нас з усіх боків. Це одночасно доказ, що централя не спала, але дійсно працювала, піддержуючи на дуті і загріваючи до праці. Це був великий орґанізаційний розмах в краю і велике досягнення.

Тому й не диво, що в таких обставинах панував великий запал до праці у Гол. Виділі і просто жадоба дати народові більше, ніж він дає централі та заставити до ще більшої активности, дати якнайбільше змісту, хочби це коштувало більше, ніж дозволяють фонди, бо — мовляв — народ це зверне. І затягано довги у повній вірі, що громадянство працю підтримає, та що інтеліґенція стане одною лавою при „Просвіті".

*) Коли перед війною було всіх читальняних домів 504 і то не дуже величавих, то у звітовому році було іх 884 готових, 30 в будові, а на 252 приготований матеріял. Багато між ними — не просто палати, якими і перед Заходом можна повеличатися Сьогоднішнього дня є їх уже більше.

Академія в честь митрополита Андрія Шептицького у Львові.

Львів, 8. червня 1931.

Вчора, в неділю 7. червня ц. р., відбулася в салі Великого Міського Театру в 12. годині в полудне святочна академія в честь митрополита Андрія Шептицького з нагоди 30-ліття його владикування. Ціле свято було дуже дбайливо підготоване і робило імпозантне враження. Взяв у ньому участь і Достойний Ювилят.

На програму академії зложилися крім хорових продукцій: 1) промова-реферат посла Михайла Галущинського, в якій промовець представив пастирську і громадянську діяльність Ювилята на основі його пастирських листів. Ціла промова (дуже обширна) була переплетена густо цитатами з цих листів; 2) привіт від станиславівського громадянства, зложений устами видатного станиславівського громадського діяча й адвоката д-ра Юліяна Олесницького і накінець: 3) привіт від перемиської громади, який зложила делеґація з Перемишля в особах проф. Д. Ґреґолинського, проф. Шеховича і п-ні Ціпановської устами Д. Ґреґолинського.

Всі хорові продукції робили сильне враження, вокремаж усім припала особливо до вподоби кантата дир. Василя Барвінського. Співали злучені хори Бояна, Бандуриста, Сурми і питомців Духовної Семинарії. Мужеськими хорами диригував І. Охримович, а мішаними І. Гриневецький. Три хорові точки були виконані в супроводі орхестри Музичного Інституту при Музичному Т-ві ім. Лисенка у Львові.

Під кінець годиться зазначити, що зливний дощ перед самим розпочаттям академії вплинув мабуть на те, що не всі місця на салі (особливо в перших рядах) були заняті, але всеж публики було дуже богато. Сам Ювилят прибув на академію вже по виконанні першої (хорової) точки програми і заняв місце в третій з черги від сцени льожі першого поверху праворуч. Появу митрополита стрінули присутні поважною овацією. В часі одної перерви фотоґраф Янушевич зробив знимку всіх учасників свята. Академія закінчилася точно в 2-ій годині пополудні.

—o—

Анархічний виступ.

Загальні Збори Т-ва Прихильників Освіти у Львові розбили самі студенти!

В суботу 6. ц. м. відбулися в салі „Української Бесіди" у Львові IV. Загальні Збори Т-ва Прихильників Освіти, на яких явилося кількадесять членів, менш-більш у рівному числі старших громадян і студентів. Між старшими громадянами переважали відомі наші діячі, що вже мають такі чи інші заслуги для української справи, зокрема для української молоді.

Отворив Збори довголітній і надзвичайно заслужений голова Т-ва през. В. Децикевич, що згадав про померших членів Т-ва, яких память присутні пошанували повстанням з місць. Після того передав привіт від Зборів і побажання якнайшвидшого повороту між нас двом членам Виділу Т-ва: д-рові Любомирові Макарушці і студ. Б. Кравцеву, що, як відомо, перебувають у тюрмі. Цю часть промови приняли присутні горячими оплесками.

Після точного звідомлення з діяльности Т-ва, яке зложив студ. В. Калинович і такогож звідомлення касового, яке представив студ. Л. Скворонський, забрав слово дир. Колтунюк, який поставив іменем Контрольної Комісії внесення ухвалити Виділові абсолюторію.

В дискусії над звідомленнями забирав голос тільки д-р Лесь Кульчицький, після чого присутні ухвалили абсолюторію уступаючому Виділові. Та в цьому моменті зголосився до слова один студент, а діставши його, став підносити спершу заслуги през. Децикевича для Т-ва, щоб опісля тим сильніше вдарити на його діяльність у Т-ві. Говорив (а радше читав з картки) про те, що Т-во під проводом през. Децикевича розвивається дуже гарно і помагає багатьом студентам у біді, але одночасно воно, мовляв, видало в часі минулорічних подій зазив до студентства, який „гасить духа молодих борців" і просто підбадьорює студентів до спокійного, вигідного життя... Дальше в Т-ві, мовляв, загніздилася протекційна система, одні студенти дістають даровий харч у кухні Т-ва, інші ні і т. д. Одначе тих своїх закидів промовець — на домагання голови й обурених виділових — не міг підтримати ні одним конкретним фактом. Що більше: самі студенти, що працюють у Т-ві і знають добре фактичний стан справи, опрокинули всі до одного закиди того студента.

Та це був тільки початок. Бо коли в дальшій дискусії по кількох промовцях забрав слово член Виділу і Президії Т-ва інсп. д-р Іван Копач та сказав щиро й отверто кілька слів правди на адресу нинішнього студентства, то більшість присутніх студентів його просто закричала і не дала йому дальше говорити. (Вже підчас промови д-ра О. Назарука, який радив студентам менше „бавитися в політику", а більше її студіювати, як це м. ін. радить і Масарик, приходило між студентською авдиторією до кпин і глузувань). Дійшло вкінці до того, що члени Виділу Т-ва з громадян (през. Децикевич, д-р В. Старосольський, д-р І. Копач, п-і І. Павликовська, д-р І. Ґижа й інші), порозумівшись між собою, заявили устами голови Т-ва през. Децикевича, що резиґнують зі становища виділових. Після того голова Т-ва повідомив зібраних, що для вибору нового Виділу скличе в короткому часі нові Збори і замкнув наради.

Одначе в цьому моменті сталося щось несподіваного і небувалого на ніяких наших зборах: кільканацять студентів під проводом студ. Янова Володимира, який уже передтим кричав на ціле горло: „Здохнемо, а не хочемо вашої ласки" (до речі: п. Янів Вол. дійсно не потребує лякатися голодової смерти, бо дуже добре забезпечений завіщанням свого пок. батька), замкнули входові двері і не хотіли нікого випустити з салі, домагаючись конче слова, аби відповісти на „наклепи". Серед крику й шуму дехто зі старших громадян таки пробився з салі на двір, після чого студенти на знак протесту відспівали не що інше, тільки — „Не пора"!

Ось так закінчилися покищо Збори Т-ва

Прихильників Освіти. В такий оригінальний спосіб одна група студентів віддячилася тим громадянам, що свій дорогий час, знання й сили віддавали впродовж кількох літ саме для добра тогож студентства...

—o—

Протест проти виборів у львівському повіті.

У понеділок в год. 10. передпол. Найвиший Суд у Варшаві розглядав пятий зчерги виборчий протест, а саме з львівського повіту. Від українців виступав пос. д-р Загайкевич, а Центролів заступав адв. Гофмокль-Островський. Контрпротест ББ. мав мотивувати пос. Зайдлер. Він не приїхав у Варшаву, а повновласть віддав варшавському адвокатові, якого в Варшаві нема. До суду зголосився адв. Пежинський, одначе предсідник мав сумніви щодо допущення того оборонця. У висліді на форм. внесення прокуратора розправу відложили.

Регабілітація посла Фабіяна Еремiча.

Маршалківський суд на домагання посла Ол. Яворського.

В газеті „Білоруський Дзвін“ з 10. квітня 1931 р. появилася стаття, в якій м. і. подано, що білоруський посол Фабіян Еремiч брав від уряду субвенцію по 3.000 зол. місячно на газету „Селянська Нива“, та крім того робив доноси на б. білоруського посла Луцкевіча, наслідком яких цього останнього арештовано. Посол Яворський, прочитавши ту статтю, голосно заінтерпелював щодо конкретних закидів посла Еремiча у присутности послів д-ра Загайкевича і Луцького, вважаючи, що має право зробити це тому, що пос. Еремiч, який вийшов до сойму з державної листи українського й білоруського Виборчого Бльоку, є нині госпітантом Українського Клюбу. Пос. Яворський зажадав від пос. Еремiча очистити себе від згаданих закидів; у звязку з цим передано справу соймовому маршалківському судові, який склався з осіб: посла Міхала Руга як суперарбітра, Норберта Барліцького, як заступника п. Еремiча і д-ра Яр. Олесницького, як заступника п. Яворського.

Маршалківський суд у повищому складі зібрався дня 5. ц. м. Пос. Еремiч заявив, що у статті, на яку покликався пос. Яворський, нема ні слова правди. Він (себто пос. Еремiч) післав до редактора „Білоруського Дзвону“ двох свідків в особах пп. б. сен. Вячеслава Богдановича й Осипа Найдюка з домаганням відкликати образливі інвективи, але редактор „Б. Дз.“ відмовився зробити це. Тому названі свідки списали протокол з дня 19. квітня 1931 р., який був оголошений у газеті „Білоруська Криниця“ з дня 22. квітня ц. р. На доказ пос. Еремiч предложив дотичні числа газети і зажадав сатисфакції від посла О. Яворського за публичне повторення образливої статті.

Після того пос. Яворський подав мотиви, задля яких уважав себе в праві заінтерпелювати посла Еремiча, та додав, що про протокол, списаний проти редактора „Біл. Дзвону“ ще не знав. Він вніс, щоби переслухати, як свідка, б. віленського воєводу, теперішнього маршала сенату Рачкевіча на обставину, чи правдивими є закиди, які пос. Еремiчеві зробив „Білоруський Дзвін“.

Маршалківський суд признав виправдуючу вартість протоколу, підписаного двома білоруськими діячами, та факту, що редактор газети не хотів виявити автора інкримінованої статті, ані дати жадних пояснень. Однак одночасно суд взяв на увагу внесок посла Яворського просити на свідка марш. Рачкевіча й відложив розправу до слідуючого дня.

Дня 6. червня ц. р. марш. Рачкевіч, який явився на розправу в характері свідка, зізнав, що йому, як віленському воєводі, було відомо, що виходить часопис „Селянська Нива“, однак нічого не було відомо про якінебудь субвенції для п. Еремiча чи то на ту газету, чи якунебудь іншу ціль; колиб таке було, то він, Рачкевіч, про це напевне знав би.

Після того забрав слово п. Вол. Косоноцький, як уповноважений делегат посла Яворського, і склав в його імені заяву, в якій признав інкриміновану статтю із „Білор. Дзвону“ безпідставною і клеветницькою, власні (повторені за тою газетою) закиди відкликав та посла Еремiча перепросив.

Протоколи з обох засідань маршалківського суду підписали посли Руґ, Барліцький і Олесницький.

Таким робом ця прикра для посла Фабіяна Еремiча справа закінчилася повною його регабілітацією, з приводу чого висловлюємо своє щире вдоволення.

ОСТАННІ ВІСТИ

КОНФЕРЕНЦІЯ В ЧЕКЕРС.

У звязку з чекерською конференцією повідомляють, що розмови мали більш господарський характер, чого доказом є, що брав у них участь директор англ. банку Нормен і знавець мін-ства скарбу Лейт Рос.

Зачувати, що в найближчих днях сподіються заяви Америки у звязку з конференцією в Чекерс і з німецькою відозвою в справі виїмкових розпорядків.

Промова Брінінга в Льондоні.

Королівський Інститут Міжнародніх Справ у Льондоні уладив прийняття в честь німецького канцлера Брінінга. Брінінг у промові сказав м. і., що вже прийшло в Льондоні до порозуміння з усіми заінтересованими краями, щоби побороти труднощі господарського положення. Бесідник переконаний, що це найде відгомін у прилюдній думці світа. Вел. Британія та Німеччина двигають тягар світової депресії і спричиненої тією депресією нужди безробітних. Приязні розмови в Чекерс дали нагоду обговорити взаїмне положення.

Брінінг і Курціюс у короля.

Англійський король Юрій приняв на авдієнції в Бекінгемській палаті Брінінга та Курціюса.

Англійська ревізита в Берліні.

Зачувати, що Гендерсон постановив літом, іще перед вересневою сесією Ліґи Націй відвідати Париж, Берлін і Рим. Гендерсон, щоправда, не поїде як міністр закордонних справ, а як голова конференції розброєнь, щоби обговорити передовсім технічні приготування до конференції. Гендерсон виїде щойно після гостини амер. держ. секретаря Стімсона, бо щойно тоді англійський уряд ухвалить відповідні постанови. Зачувати, що британські міністри дали зрозуміти Німеччині, що коли бажає ревізії Йонгового пляну та фінансової помочі, то мусить згідно співпрацювати. Британські міністри заявили, що готові посередничити між Німеччиною та Францією.

ЗМОВА В ГРУЗІЇ?

В Грузії та Вірменії ДПУ перевело ревізії у вищих старшин армії, потім арештувало багато старшин під закидом, що приготовляють протидержавну змову. Грузинське тел. бюро у Женеві повідомляє, що червоні війська нерадо борються з місцевими відділами, а навіть відмовляються стріляти.

Ян Домбський, співтворець риського миру.

„Стара ґвардія відходить“, жалівся на недавньому краківському конґресі ППС пос. Ліберман. Він мав на увазі стару ґвардію польського соціялістичного руху, але був би не помилився, колиб казав ці слова, памятаючи про сумну долю польського парляментаризму: один за одним із старих парляментарів відходить, а на їх місце не видно наслідників.

Ця правда насувалася перед очі при недавній смерти Германа Діяманда. Пригадувалося, що втратила ППС на віки і Познера і Перля, а відіграли вже свою ролю і замовкли живучі ще Лімановський, Дашинський і Марек; відійшли теж — ще більше болючо, бо до ворожого табору — такі старі „ґвардейці“, як Морачевський та Яворовський.

Але „відхід“ цих людей не є ударом лише для ППС. Він єє далеко болючіше по цілому польському парляментаризмі. І в цьому відношенні на одній дошці стоять такі імена, як напр. давнього демократа-радикала Тугута, що відійшов зовсім від політичного життя, чи старого „людовця“ Стапінського, якого формальний поворот до рядів парляментаристів ББ став хіба ще основнішим похороненням його слави парляментариста.

Тепер селянський радикальний табор утратив знову одного зі своїх корифеїв, а з ним знову відійшов на той світ один визначний польський парляментарист. Ян Домбський був маркантною постатю польського селянського руху. І не менше маркантною постатю кульоарів усіх 3-ох варшавських соймів. Був одним із найкращих і найвідважніших промовців. Його голос гремів і рубав, і найпоганіша акустика нової соймової салі не перешкаджала йому доходити до всіх її найдальших закутин. Ян Домбський був м. ін. єдиним з лівиці, який не лякався демагогічних закидів „вислугування себе ворогам держави“, піддавав інколи гострій критиці висоту військового бюджету. З другого боку — віде правди діти, — Ян Домбський був теж сам мистцем в орудуванні гаслами та зворотами, обрахованими виключно „на експорт“. Це торкалося передовсім української проблеми, з якою він нераз стрічався у своїй діяльності, як селянський діяч, посол і лідер Стронництва Хлопск-ого, чи міністр закордонних справ (24. VII. 1920—11. VI. 1921). І казав він про українську проблему в цілості та про проблему українців у Польщі зокрема нераз слова гарні і розумні. На жаль у найбільшому реальному ділі свого життя не залишив по собі серед українського народу спомину його приятеля. Бо Ян Домбський був співтворцем риського миру, під яким фіґуруватиме на віки його підпис, як голови польської мирової делеґації.

Цій його ролі присвятимо зокрема ширшу увагу при нагоді обговорювання його книжки п. н. „Риський мир“, яка вийшла саме кілька днів тому, вже тоді коли її автор лежав безнадійно недужий. Згадаємо тут лише, що ця книжка величенька і надзвичайно цікава і вартісна і для нас, українців, як перше правдиво авторитетне і багате джерело до історії риського мирового договору.*) З цієї книжки видно теж пророчисто, як оманною була в 1919-20 році віра деяких українських романтиків і ідеалістів, які не орієнтувалися серед тодішніх польських настроїв та шляхів польської закордонної політики. Порівняння споминів Яна Домбського з даними із Доценка „Архів Української Революції“ про історію варшавського договору — це та надзвичайно цікава робота, яку треба буде українській історичній публіцистиці якнайшвидше перевести.

У приватних розмовах, які покійний співавтор риського миру (бо єдиним його автором він не був) провадив в останніх роках (автор цих рядків пригадує собі одну таку розмову зперед якого року) Ян Домбський не боронив беззастережно всіх детайлів підписаного ним історичного документу. Він старався боронити обставинами тодішньої польської дійсности і впливами решти членів мирової делеґації. Казав теж, що риський мир інакше міг би потім для українців виглядати — при іншому адміністративному устрою Польщі та іншій її національній політиці.

Найшов він теж більше зрозуміння для значіння української проблеми вже в останніх ро-

*) Покуй рискі, спомини, переговори, тайні умови з Йоффим, листи, з 15 ілюстраціями й 1 мапою Варшава 1931 (гол. скл. книгарня Гезіка) стор. 224.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·94·00—8·94·50, канадійський долар 8·84·00—8·84·50, чеська корона 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·00—1·25·50, румун. лей 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·75—1·72·00, фунт штерлінгів 43·25·00—43·60·00, радянський червінець 0·00—0·00, німецька марка 2·11·45—2·11·55

Збіжа.

Пшениця двірська 29.50—30·00, пшениця селянська 27·50—28·00, жито галицьке 25·25—22·50, ячмінь галицький броварняний 26·00—26·50, ячмінь на мливо 24·25—24·75, ячмінь пастівний 00·00—00·00, овес галицький 31·50—32·00, кукурудза румунська 23·50—24·00, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла 31·00—33·00 фасоля колрова 00·00—00·00, фасоля краса 00·00—00·00, горох пів-Вікторія 33·00—34·00, горох пільний 32·00—33·00, бобик 21·00—21·50, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 35·00—36·00, сіно солодке краєве прасоване 13·00—14·00, солома прасована 5·50—6·00, гречка 36·00—37·00, льон 46·00—47·00, лубінь синій 22·00—24·00, ріпак 36·00—37·00, грисік кукурудзяний 00·00—00·00, мука кукурудзяна 00·00—00·00, отруби житні 18·50—19·00, отруби пшеничні 16·00—16·50, крупи гречані 68·00—70·00 пшоно 00·00—00·00, крупи ячмінні 00·00—00·00, пенцак 00·00—00·00, просо краєве 00·00—00·00, макухи льняні 30·00—31·00, мак синій 125·00—135·00, мак сивий 100·00—110·00, конюшина червона 00·00—00·00

ках, в яких опинився у різкій опозиції до істнуючої влади та правління. Те опозиційне становище, яке маркував дуже яскраво і дуже сміливо, стало в минулому році причиною нападу на нього та болючого побиття — його, що був відзначений найвищими польськими відзнаками та стояв на найбільш відповідальних державних позиціях у найважчих хвилинах польсько-більшовицької війни...

В усякому разі Ян Домбський належав до тих із „старої гвардії" польських парляментаристів, з якими українські діячі могли бодай розмовляти на українські теми, маючи перед собою людину будь-що-будь із ширшим політичним овидом і будь-що-будь в українській проблємі сяк-так зорієнтовану. І саме з цього погляду належить Янові Домбському на його свіжу могилу згадка й від українців. *(ік)*

*

Від імені президії Українського Клюбу надійшли з приводу смерти пос. Яна Домбського кондоленційні телеграми на руки голови польського Людового Клюбу, пос. Руга, від послів М. Галущинського зі Львова та О. Луцького з Праги (де пос. Луцький перебуває на Міжнародньому Хліборобському Конгресі).

—o—

НОВИНКИ

— **Концерт скрипака О. Москвичева** відбудеться в четвер дня 11. ц. м. в год. 8. веч. в салі Муз. Тов. ім. Лисенка. Білети можна дістати в книгарні „Рідної Школи" (Сикстуська 20), а в дні концерту при касі.

— **Іспит зрілости** в ґімназії „Рідної Школи" в Яворові зложили в днях від 3—6 червня ц. р.: Богуш Григорій, Бутурин Стефан, Гасюк Микола, Голян Мирослав, Іваницький Михайло, Клебан Володимир, Кміть Сидір, Кривяк Ярослав, Саєвич Володимир, Лиса Марія і Оріховський Дмитро. Трьох абітурієнтів іспиту не здало, а один відступив.

— **З Українського Университету у Празі.** В Українському Університеті у Празі на Загальних Зборах професорів і доцентів дня 2. червня ц. р. були обрані на академічний рік 1931-32: ректором **д-р І. Горбачевський**, звичайний професор хемії, деканом фільософічного факультету **Д. Антонович**, звичайний проф. історії мистецтва, деканом факультету права й суспільних наук **С. Шелухин**, звичайний професор карного права.

— **Над могилою О. Вітовського і Чучмана** в Берліні відбулося в Зелений понеділок заходом „Української Громади" й „Союзу Старшин" поважне поминальне свято, на яке прибуло значне число берлінських українців, а зокрема багато молоді. Над гарно утриманою могилою, за що між іншим щира подяка належиться місцевому інспекторові католицьких цвинтарів, відправив панахиду парох о. д-р П. Вергун, після чого промовляли голова „Української Громади" д-р Зенон Кузеля й д. Німилович, голова нової студентської корпорації „Зарево", що вибрала своїм патроном пок. полк. Дмитра Вітовського. Поминальне свято закінчилося відспіванням „Ой, Морозе, Морозенку".

— **Співацьке Товариство „Кобзар" у Берліні.** Заходом абсольвента праської консерваторії п. Кизими, що довший час був диріґентом „Українського Національного Хору" в Німеччині, заснувалося перед кількома місяцями в Берліні окреме співацьке товариство „Кобзар". Нове товариство задумує виставити в найкоротшому часі „Запорожця за Дунаєм", а далі виступити із власним концертом.

— **Відчит про українську справу в анґлійськім парляменті.** Дня 4-го ц. м. відбувся в анґлійськім парляменті відчит пос. Мілени Рудницької п. з. „Проблема української меншини в її найновішій стадії". Запрошення на цей відчит підписали представники всіх трьох партій: Вальтер Еліот від консерватистів, Ф. Ллевелін Джонс від лібералів і Сесіль Мальони від соціялістів.

— **Україніка.** У великодному додатку до берлінського щоденника „Дойтше Альґемайне Цайтунг" з 5-го квітня поміщена коротка статейка Бориса Стирського п. з. „Україна", в якій подана коротка характеристика новішої, післяреволюційної літератури на Рад. Україні та переклад Стефаникової новелі „Die Kuh" (Корова).

— **Львівські кіна не будуть замкнені.** Довідуємося, що Виділ II. львівського маґістрату сповістив 6. червня ц. р. Союз Світляних Театрів у Львові, що справа зниження оплат за кінові вистави на вакаційний час буде на днях полагоджена по лінії домагань власників кінотеатрів. Тому Союз Світляних Театрів у Львові ухвалив 8. ц. м. не замикати кінотеатрів на час вакацій.

— **Криваві події в копальні соли в Калуші.** Від 3. червня триває страйк у калуській копальні соли „Тесп". Калуська поліція спровадила до Калуша поліцаїв із повіту та просила підмоги зі Станиславова. При розгонюванні юрби поліція вживала бомб, що витискають сльози, та стріляла у повітря. Службовик „Теспу" Вільгельмі вистрілив тричі до юрби та зранив трьох людей. Дві жінки тяжко ранені. Дня 7. червня веч. приїхали у Калуш дві сотні війська.

— **З любовних трагедій.** Хоч говориться, що в теперішні прозаїчні й матеріялістичні часи нема справжньої любови, то всеж майже нема дня, щоби любов не загнала якого закоханого, чи закохану до гробу. Ось у селі Білій, пов. Ченстохова, Людвик Мізера застрілився тому, що його покинула наречена, а у Львові на Високім Замку хотіла отруїтись Марія Заремба, тому, що наречений посварився з нею, але її урятувала родина. А в Ґрацу застрілився в парку за містом 21-літній студент Адам Шелейський тому, що любив панну з богатої родини, а її родичі не дозволили дочці вийти за нього заміж, бо він був бідний, як церковна миш.

— **Комуністи перед військовим судом.** У краківськім військовім суді закінчилася розправа проти 7 вояків комуністів, які поширювали між військом комуністичні летючки. Суд засудив вояка Брандвайна на 6 років вязниці, Лібермана на 4 роки, а інших звільнив.

— **Нові жертви науки.** Радянська наукова експедиція, яка 1. лютого вибралася на шпиль гори Алягет на Кавказі для научних дослідів, пропала була без сліду. Аж минулого тижня в ярах Кавказу туристи найшли трупи 6 членів цієї експедиції. Всі вони заблудили серед гір і замерзли в снігах.

— **Божевільний на кораблі.** На канадійськім кораблі, який плив до Японії, збожеволів один пасажир з Гонолюлю і в приступі шалу убив ножем двох товаришів подорожі та ранив 17 осіб, заки його встигли звязати і передати до лічниці в Йокогамі.

— **Сніги й морози в червні.** З Москви прийшли вістки, що в Мурманську лютує сильна сніговія. Температура впала нижче зера. Зате на півдні СРСР і в середущій Азії від кількох днів є велика спека. — В Ризі 8. червня температура впала до 4 степ. нижче зера. В півн. Латвії впав обильний сніг, до 12 цм. грубою верствою. Сніг і мороз заподіяв великі шкоди в огородах і на полях.

— **Іспит зрілости в жіночій ґімназії Українського Інституту для дівчат у Перемишлі** відбувся в днях 20.—23. і 29.—30. травня ц. р. під проводом візитатора д-ра Дениса Лукіяновича. Іспит здали отсі абітурієнтки: З відділу А: 1. Александрович Анна, 2. Бадан Марія, 3. Василькевич Стефанія Софія, 4. Горлович Софія, 5. Дрималик Тетяна, 6. Жилава Ярослава Олена, 7. Заболоцька Марія, 8. Зубрей Ірина Лідія, 9. Кишакевич Любов, 10. Клапоущак Мирослава, 11. Коцан Іванна, 12. Кушнір Ольга Стефанія, 13. Марчак Олександра Олена, 14. Мацюрак Марія Володимира, 15. Мричко Володимира, 16. Опока Ольга Стефанія, 17. Осідач Любов, 18. Посацька Ірина, 19. Савка Евгенія, 20. Сембратович Наталія, 21. Стахів Ірина Евгенія, 22. Шавала Марія Стефанія, 23. Ярема Оксана Сосія. З відділу Б: 24. Боровська Надія, 25. Вовк Оксана Мирослава, 26. Галазика Стефанія, 27. Годик Мирослава Ольга, 28. Ґаландюк Анізія, 29. Гут Ольга, 30. Дуб Стефанія, 31. Зайло Михайлина, 32. Карпинська Надія, 33. Кукульська Анна, 34. Лубковська Осипа, 35. Малкош Евгенія, 36. Микитка Стефанія, 37. Мілянич Ольга, 38. Павлат Ірина Володимира, 39. Пацановська Олена Марія, 40. Прокурат Софія, 41. Скірка Павлина, 42. Староста Стефанія, 43. Стасів Ольга, 44. Стефанюк Наталія, 45. Шаршаневич Софія Іванна. Не репробовано ні одної абітурієнтки.

— **Кожний українець іде на Ювилейний Здвиг Молоді.** В неділю, 14. червня 1931 р. в год. 4-ій пополудні відбудеться у Львові на площі „Сокола-Батька" за стрийською роґачкою **Ювилейне Свято Молоді** шкіл і захоронок Товариства „Рідна Школа". У Святі беруть участь діти й молодь усіх шкіл і захоронок „Рідної Школи" не тільки зі Львова, але й із краю. На Святі будуть виведені під звуки орхестри гуртові вправи, національні танки, історичні картини і т. д. Розгривка щастя. Вступ на площу по ціні: 2 зол. за місце до сидження; 1 зол. за стояче місце, а 50 сот. для дітей і військових.

— **Цукор як поважний лічничий засіб.** Цукор є не лише неохибний для орґанізму як відживчий засіб, але має також великі прикмети як лік у недугах серця. Вже в 1903 році Міллер цілою низкою дослідчих праць виказав додатній вплив цукру в недомаганнях серця. Серцевий мяз зуживає тим більше цукру, чим більше є чинний, й тому всілякі прискорення акції серця, яке можна завважити при декотрих серцевих недомаганнях, часто щезають після спожиття відповідної скількости цукру. Останніми часами Кістініос і Ґовер ще раз справдили повище твердження. З тією метою вибрали вони таких серцево недужих, які на ніякий інший лік, дотепер заживаний, не реаґували. Такі недужі одержували протягом 8—10 днів по 80 ґр. цукру в насиченім розчині, а після 20 хвилин застрикували їм малі дози інсуліни. В багатьох випадках поправа прийшла часом уже за два дні. Знову Льопер, Лемаір і Деґас у своїх клінічних працях над серцевими недужими (оголошення в „Прессе Медіц." ч. 81 з року 1930) подавали тим недужим по 150 ґр. цукрового сиропу і ствердили скріплення сили скорчу серця, більшу його рівність, звільнення акції серця, щезали ненормальні явища функції і спадок тиснення. Після досвідів тих авторів, цукор зміцнює функції насерцевих засобів, які завдяки тому, можна вживати в менших дозах. По думці повищих дослідників, запаси цукру в серцево недужих є зменшені, тому їх лічення має на меті передовсім піднести запас цукру в серцевім мязі через достатні порції цукру в розчині. 458

З театру.

ТЕАТР РІЖНОРОДНОСТЕЙ: *„ЩО ХОЧЕТЕ?"*, комедія *Шекспіра.*

Кожний раз, коли йдемо на Шекспіра, питаємо себе: чи не постарівся він уже занадто, або чи ми ще не занадто молоді, що шукаємо в театрі конче чогось нового. І кожний раз на виставі стверджуємо, що щось інше видається нам перестаріле і щось інше нове та свіже, чого не запримітили ми досі.

Стара приключка використана вже неодним автором перед Шекспіром про зовсім подібних близнят — сестру та брата є в цій комедії тільки другорядним мотивом, довкола якого вються ріжні типи та дотепи. Епізоди відсувають на другий плян саму інтриґу. Сучасні режісери пробують завернути полекуди до методи самого Шекспіра-режісера і залишити якнайбільшу скількість яв, не звязуючи їх в одноцільну дію. Крім цього зводять обстановку до найпростіших полотен чи тільки клаптиків декорації.

Глядач, що звик у кіні до подрібного реалізму чи багацтва романтичних декорацій, навіть не запримічує, що чудернацькі рами дверей і кілька сходів, які заступають княжу салю або терасу не вражають його при Шекспірі ні трохи. Над сценою ширяє дух фарсового видовища, яке й не гадаємо брати поважно, тоді, як зі сцени живі люди кидають у нас живим словом — поезією та жартом.

Ці два основні елементи кожної комедії Шекспіра — поезія та гумор — оцінити нам нині найважче. Шекспір уживає таких сміливих метафор і параболь, що треба би дихати атмосферою мови його доби, бути громадянином Льондону зперед 300 літ, щоби якслід зрозуміти всі його перли лірики та гумору. Не диво, що великі сучасні поети находять своєрідну насолоду оживляти його текст новими перекладами.

„Що хочете" було виставлене з розмахом і мало неодин перчик новини. Головно сцени пияків були справжніми цяцьками. Хвилинами кортіло вилізти на сцену між бочки й перевірити, чи це питво з них справді таке смачне. Про гру казати зайве тим, що знають артистів, виписаних на афіші. *м. р.*

З судової салі.

ЗА ПІДПАЛИ В ЗБАРАЖІ.

Третій день розправи проти 6 здогадних членів УВО зі Збаращини дня 8. VI. почався переслуханням начальника суду в Збаражі *Закшевського.* Цей свідок зізнав, що він переслухував підсудного Процишина, але він до нічого не признався. Богдан Гевко признався до всього добровільно, був дуже застрашений, пригноблений і часом плакав. Гевко признався до підпалу будинків Оборського, сказав, що робив це на спілку з Процишином, але заявив, що до УВО не належить. Свідок признається, що ще перед пожежою в Оборського він знав, що молоді українці в Збаражі орґанізують саботажеву акцію. Далі виявляється цікавий факт, що суддя Закшевський переслухував Гевка і Процишина на спілку з поліційними аґентами і ці аґенти Зембронь і Рибак признаються, що при переслуханні в слідчому суді були присутні та протоколували, а суддя питав. Суддя Закшевський признає, що Процишин поводився дуже спокійно, був зрівноважений, самоопанований і чемний.

Свід. Зиґмунт Длуґошовський, учитель ґімназії в Збаражі зізнає, що 5 літ учив Богдана Гевка, був з нього дуже вдоволений, бо Гевко був добрий, чемний і пильний учень і він ніколи

не сподівався, що Гевко міг би бути членом банди УВО. Коли Длугошовський довідався, що Гевко арештований, то пішов його відвідати в арешті. Поліціянти скаржились: „Пане професор, ваш учень підпалив будинки і не хоче признатися, поговоріть з ним на розум, щоби признався". Учитель Длугошевський сказав своому учневі: „Як ти палив, то признайся поліції, і не будеш караний". Потім професор Длугошовський вийшов з келії, увійшла поліція і Гевко признався до вини, бо так радив йому гімназійний учитель, ще й обіцяв, що буде менша кара, як признається.

Підсудний Гевко зізнає, що учитель Длугошовський навіть обіцяв йому посаду і добру ногу при матурі, як він признається поліції до підпалу. Свідок заявляє, що це неправда, бо він радив лише: „Слухай дзецко, признайся, бо буде менша кара, а мені поліція говорила, що ти не хочеш признатися". Гевко послухав учителя і признався.

Оборонець д-р Шухевич дивується, в якім характері професор ходив до вязниці намовляти учня до зізнань, і чому поліція лишила його самого з Гевком у келії.

Свідок каже, що був у вязниці в характері учителя, який цікавився долею учня.

Богдан Гевко пригадує свому учителеві, що він намовляв його до зізнань так: „Признайся до вини, бо твій тато і сестра втратять посади і буде ганьба!".

Свідок дивується, що його учень все говорив з ним у Збаражі по польськи, а тут лише по українськи.

Богдан Гевко заявляє, що він має право говорити в суді по українськи і по польськи говорити не буде.

Свід. Кароль Ребеко зізнає, що після пожежі в будинках Оборського бачив, як Гевко утікав від вогню в напрямі ставу, а за ним якийсь такий тип, як Процишим, але чи це справді Процишин, свідок не певний. За хвилину Гевко прибіг до нього, був дуже застрашений і кликав: „В Оборського горить!". Свідок каже, що відразу догадався, що це Гевко сам підложив вогонь.

Свід. Казимира Слоцька, 17-літня пристійна гімназистка з ясними косами і кирпатим носиком зізнає, що сиділа собі з Ребеком на подвірю, вагло побачила вогонь, настрашилася і втікла до кімнати, до татуньця, татуньця не було дома і вона вибігла знов на двір подивитися на вогонь і зглянула, що Гевко біг від місця пожежі кричав: „Горить!", тай побіг далі. Був задиханий і перестрашений.

Свід. Евгенія Ребеко зізнає, що Гевко кричав: „Горить Оборський!", був перестрашений, але хто міг підозрівати, що це він підпалив? Тав кожний чоловік, побачивши пожежу, є перестрашений. Підчас пожежі Гевко рятував майно Оборського, помагав виносити з хати меблі. Хтоб сподівався, що це він сам підпалив, а тепер рятує, гасить вогонь? Гевко був дуже молодий, наївний і дитинний, ніхто й не думав, що він саботажист.

Свід. Оніфро Пилипчук каже, що сидів собі коло жінки в хаті, балакав, а як почало горіти, то він побіг гасити. В котрій годині то було, не памятає, бо від коли вродився, то ще не мав годинника. Коло вогню бачив Гевка, але чи то він підпалив, то Бог святий знає.

Переслухання свідків ще не скінчене.

——o——

СПОРТ

Україна II. — В. Ц. К. С. „Корона" (Самбір) 1:0 (0:0).

Перший цьогорічний виїзд II. дружини України до Самбора увінчався повним успіхом. Дружина виграла змагання з Короною і полишила по собі якнайкраще враження.

Перед численно зібраною публикою виходять обі дружини на грище. Дружину України витає виділ Корони. Рівночасно являється делегація від місцевого українського громадянства в особах адв. д-ра Рогуцького і двох пань, яка, передавши привіт та побажання, вручила Україні китицю цвітів.

Перша половина гри кінчиться ремісово. Важнішим II моментом була гарна оборона одинацятки (карного) воротарем Бутлем I. У другій половині гри Україна легко переважає і здобуває побідного голя з підбрамкового замішання. Ціла дружина грала амбітно і завзято. На виріжнення заслужили: Гамулець, Бутель I. і II. та Лебедович. Суддював дуже добре п. Гейда.

Поїздка залишиться для наших молодих грачів приємним споминком. За гарне приняття належиться щира подяка як господарям, так і самбірському українському громадянству.

Перемишль: Сян — Електрівня 2:2 (1:1).

Змагання за мистецтво Ц-кляси. Вислід у загальному відповідає ходові гри, одначе при дрібні шастя Сян міг легко вирішити ці змагання у свою користь. Суддя п. Доришельк.

Відгуки дня.

На перегонах.

Автомобільний спорт ще дуже чужий для нас. Зовсім природно: бідний і недержавний нарід не може мріяти про дорогі машини, з яких кожна коштує грубі тисячі долярів, а в одну мить може розлетітися на куснии. Написав я: недержавний і аж гусячу шкірку зі страху дістав. Адже є майже самостійна (хоч дещо федеративна!) Україна! Прошу всіх, хто вірить, що є українська держава, вибачити мені той історичнополітичний ляпсус.

Отже ми є державною нацією, тільки за бідні на автомобільний спорт. Цих кілька „Фордів", що телепається по польських дорогах Галичини і цих кілька „Рольс-Ройсів", що грає біля ДПУ на Україні — це все не може входити в рахубу. Перші перегналиб хіба гіршу пару волів, другі призначені для плекання овочів революції, а не на буржуазні витребеньки.

Саме такі буржуазні витребеньки відбулися в минулу неділю у Львові. „Малопольський Автомоб. Клюб" з Галичини улаштував перегони автомобілів зпоза Галичини. Австрія, Німеччина, Франція, Румунія і Польща.

Добра доля в особі одного знайомого спортовця принесла мені в дар білет на трибуну і ось так легким коштом опинився я в самім серці перегонів: себто під льожами і біля судейського містка.

В льожах бензинова аристократія, на судейськім містку знавці автомобільного спорту (бодай вони про себе так думають!) а на трибунах прихильники таксометру (60 гр. за км.). Поза трибунами, судейським містком і льожами на хідниках, і городах лан людей густо перетиканий поліцією. Крім того зелена трибуна на всіх деревах, віконна — в усіх каменицях і ризиковна — на всіх парканах.

В публиці переважають мущини, раз тому, що вони диспонують родинними гршими, а друге тому, що хтось мусів лишитися в хаті.

Але ті жінки, що прийшли, багато більше виявляють зацікавлення до перегонів. Може не так до перегонів, як до перегоновців, але виявляють.

Між перегоновцями туз над тузи — Ганс фон Штук. Гарний, високий німчик.

— Штук! Штук! — вимовляють набожно покарміновані уста.

— Штук-штук-штук! — вибиває голосно серце, все одно дівоче чи замужне.

— Пан Штук! — реве через трибуну окличник.

— Штук-штук-штук-штук! — тупоче копитами 240 коней, замкнених у сталевій скрині.

Старт!..

Мах хоругвки, грохіт стрілу і сім блеску чих потвор грянуло в даль.

— Штук! — ахнула жіноча часть публики з подиву і безнадійного сентименту.

— Штук-штук-штук! — мотор.

— Штук-штук-штук! — серця.

— Пан Штук провадить! — окличник.

Не тільки провадить, але в другім окружені ловить уже за хвіст краєвих суперників.

Тримається його ще граф Гардег із Австрії. Потім довгий час нічого і щойно тоді решта.

Якась старша пані, нечула вже на стріли Амора, має час займатися патріотизмом.

— Колиб так Штукові тріела напона, а Гардеґ попсував мотор, то наш приїхав би перший.

Коли додати до цього, що два інші німці зараз на початку розбили авта, а два зголошені чужинці не ставились — побожне бажання старшої пані лежало в границях можливости.

На її жаль ані Штук, ані Гардег не мали випадку і тому комбінація з „нашим" не вийшла. Зате старша пані вийшла, здається з переконанням, що це знову якась німецька інтрига.

Молодші жінки не думали про політику. Яка ріжниця, чи гарний і славний чоловік з Варшави, з Відня чи навіть з Берліна?!...

Штук!!...

З цим чарівним словом на устах розходилися розмріяні жінки до хат.

А я йшов і не без злосливости думав:

Не штука, мої пані, зітхати до Штука, а штука, щоби Штук до котроїсь із вас зітхнув

Галактіон Чіпка.

Мукачево: Русь — Слован (Мукачево) 8:0 (4:0).

В другій рунді змагань за мистецтво Підкарпатської Руси і Сх. Словаччини розіграла ужгородська Русь змагання проти Слована в Мукачеві з вислідом 8:0. Нелегке завдання матиме львівська дружина України, що — як відомо — розіграє з Русею два мячеві змагання в днях 20. і 21. ц. м. у Львові на грищі Сокола-Батька.

Довбуш у змаганнях за мистецтво Буковини.

Змагання в копаного мяча за мистецтво Буковини вже майже покінчилися. Мистцем на рік 1930-31 є жидівський клюб Макабі, що останні свої змагання розіграв саме з Довбушем і виграв їх завдяки сторонничости судді 2:1, який признав жид. дружині першого голя, втрученого рукою, а другого подиктував з карного — цілком незаслужено. Табеля мистецтв Буковини виглядає тепер так: Макабі 22, Ян 21, Довбуш 14, Гакоаг 13, Робітники 13, Драгош-Вода 13, Польонія 8, Ч. Ф. Р. 4 пункти. Довбуш має ще розіграти один меч за мистецтво з Польонією, одначе вислід його в табелі вже нічого не змінить.

Висліди лігових змагань.

У вчорашньому числі пропущено висліди двох змагань за мистецтво Ліги, що були розіграні в суботу, а саме **Чорні — Л. К. С. 1:1 (1:0)** у Львові і **Варшавянка — Легія 4:2 (1:1)** у Варшаві. Після недільних змагань на I. місці є Висла (11 п.), але тільки ріжницею одного пункту перед Рухом, Вартою, Легією і Погонею, що здобули по 10 пунктів. На кінці табелі опинилися: Лехія (6 п.), Чорні (5 п.) і Краковія (5 п.)

☦ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. ВАСИЛЬ МОЛЧКО.

В часі цьогорічних Зелених Свят відійшов на вічний супочинок довголітній парох Сервир і Осташовець, вислужений озернянський декан, **о. Василь Молчко.** Покійний належав до священиків, для яких добро повіреної їм пастви було найвищим обовязком. Не обмежуючись тільки до справ чисто релігійних, пок. о. Молчко держав усе руку на живчику народнього життя своєї парохії. До Сервир прийшов на початку 90-их рр. як парох і взявся зараз енергійно до праці. А були то часи, коли темнота і пиянство руйнували наш нарід і спиняли його змагання до кращого. Перш за все станув до боротьби з розповсюдненим тоді алькоголізмом. Взявся притягати парохіян до присяги і виголошував відповідні проповіди. Цею протипиянською акцією причинився дуже багато до „осушення села". Притягаючи до співпраці свідоміших та активніших зпоміж селян, оснував читальню „Просвіти", одну з перших у зборівськім повіті, і був її довголітнім головою. При читальні повстає крамниця, яка старається започаткувати економічне визволення нашого села. Покійний о. Молчко розумів вагу інтелігенції в народі. Тому намовляє заможніших селян посилати своїх дітей до середніх шкіл. Та в селі не було ще тоді школи. І от пок. о. Молчко підготовляв самий, а згодом його сини, селянських хлопців до гімназії. Покійний о. Молчко був не тільки добрим пастирем повірених йому душ, але також природним політичним провідником села. Це показалося в часах двократних виборів до австрійського парляменту в 1907 і 1911 рр. Завдяки солідній виборчій підготові Сервири і Яцківці пішли тоді лавою голосувати на українського кандидата д-ра Е. Петрушевича.

Безпосередньо перед війною перенісся о. Молчко до сусіднього села Осташовець. Тут пережив усі страхіття світової війни, а також і польсько-української. Як тільки притихла світова хуртовина, забрався о. Молчко на новій парохії до праці на народній ниві. Відновив читальню, оснував кооперативу і працював в обох цих товариствах з великою посвятою. Також у часі останніх польських виборів у 1928 і 1930 р. брав активну участь і завдяки його праці Осташівці йшли голосувати як один муж на українські листи. Вміла рука доброго провідника довела до того, що Осташівці належать нині до найсвідоміших сіл Зборівщини.

Поважний вік і незавидна доля священика-вдівця (пок. о. М. стратив дружину й одного сина в молодих роках) підорвали кріпке його здоровля. Останніми часами почав усе більше занепадати, одначе, не зважаючи на підірване здоровля, цікавився народнім життям до кінця життя. Треба ще згадати, що пок. о. Молчко був взірцевим господарем-хліборобом і причинився багато своїм прикладом до піднесення способу господарювання серед наших хліборобів у Зборівщині.

Похорони пок. о. Молчка відбулися в Осташівцях дня 3. червня 1931 р. при численній участи духовенства і великого здвигу селянства, яке віддало останню прислугу свому заслуженому провідникові.

ПЕТРО СМОЛІЙ.

Дня 13. травня ц. р. відійшов від нас як жертва осінніх подій один з найкращих педагогів збаразького повіту, один з найревніших і найідейніших працьовників на освітній ниві, б. четар УГА й управитель школи в Медині, пов. Збараж, **Петро Смолій.**

Як син малозаможного селянина, Покійний мусів переходити тернистий шлях, поки добився куска гіркого хліба. Та не вспів він ще належно стравити одержаний хліб, як вибухла світова війна, в котрій він від першого дня бере активну участь, спершу як звичайний рядовик, потім як

відпоручник. Пекольні стра-іття переживав він у Карпатах та в Альпах, а вже найбільші страхіття, получені із сильними терпіннями моральними, переживав він у визвольній війні з більшовиками як командант скорострільної сотні. (Під гнітом важких терпінь від ран на тілі й душі вернув пок. Смолій із Вел. України до села Медина на давню учительську посаду. Та коли побачив прибитих на дусі селян, він умить стрясає із себе весь жах, біль і терпіння та забирається з ентузіязмом до праці в селі. Першу в повіті читальню відновляє він та закладає першу в повіті кооперативу. Вчив усіх, що жалі нанішо не здадуться і доведуть до ще більшої руїни, а тільки через працю освітню й економічну дійдемо до кращого завтра. Кожну свою вільну хвилину Покійний проводив у читальні або в кооперативі. Всі подивляли, скільки енергії знаходилося в такім дряхлім тілі (Покійний був дуже слабенької будови тіла).

Дня 13. жовтня м. р. відвідав Покійного лаціифкаційний відділ жандармерії (дальше пропускаємо з уваги на цензуру). Підвівся він не скоро, а хоч ледви дихав, то праці між народом не кинув до останніх хвилин свого життя. Умер покійний несподівано в повному розквіті життя, бо мав заледви 46 літ (23 роки учит. служби). Полишив молоденьку жінку і двоє дрібних діточок.

Якими симпатіями тішився Покійний між селянством та інтелігенцією в цілому повіті, свідчать його похорони, на котрі як селяни так інтелігенція зїхались з найдальших закутин повіту. Було теж багато інтелігенції польської, між котрою був і шкільний інспектор та дідич Малаховський із сусіднього села. Похоронний похід вело шістьох священиків українських і один польський. Співав славний хор з Токів.

Над могилою промовляв перший місцевий парох, що згадав м. ін. про всі моральні й фізичні терпіння Покійного. Теплими словами попращав Покійного і дідич Малаховський. Від читальні прощав місцевий селянин, від кооперативи дир. Пов. Союзу Краснопера, котрий представив усі заслуги Покійного для свого народу як у школі, так і поза школою. Від Т-ва Взаїмна Поміч У. У. і Відділу Т-ва в Збаражі промовляв п. Гієронім Білинський. Відтак дуже тепло прощав Покійного місцевий польський парох. Наконець промовляв знову наш місцевий парох, що подякував усім учасникам за участь у похоронах. Похорони тревали від 9-ої год. ранку до 3. год. пополудні.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 8. VI. 1931 р.: масло експортове і десерове пріма —·— зол.; літра молока 23—24 сот.; літра сметани 1·30 зол.; кopa яєць 3·60—3·70 зол.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 9. червня, година 7.30 веч. „Весілля в Голівуді“.

Середа, 10. червня, година 7·30 веч. „Мазепа“, опера Чайковського.

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Вівторок, 9. червня, година 7·30 веч. „Що хочете?“ Комедія Шекспіра“.

Середа, 10. червня, година 7·30 веч. „Що хочете?“ Комедія Шекспіра“.

Малий Міський Театр:

Нечинний.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Він і його сестра“ (Власта Буріян, Анні Ондра).

КАСІНО: Звукова фільма „Таємний Джеймс“.

КОЛЬОСЕИ: Нечинне.

ЛЕВ: Звукова фільма „Вовки та шакалі моря“. (Підводна німецько - англійська боротьба).

МАРУСЕНЬКА: Звукові фільми „Гальо! тут говорить Яроші“! і „Гай-Танг“.

ОАЗА: Звукова фільма „Дівча з Монтпарнасу“.

ПАЛЯС: Звукова фільма „Мельодія щастя“ (Джанет Гейнор).

ПАН: Звукова фільма „За океаном“ (Моріс Шевальє“).

ПАСАЖ: „Загадочний замах“ (Еді Польо) і додатки.

ПРОМІНЬ: „Залізна маска“ (Фербенкс).

ФАТАМОРГАНА: „Дике кохання“ (Дольорес дель Ріо), „Пат і Патахон, як газетярі“.

ХИМЕРА: „Біле пекло“, „З тюрми на престіл“.

ЧАЛЕВЕ: „Бригада смерти“ і Бастер Кітон.

УТІХА: „Генерал“ (Бастер Кітон) та „Ідот“ (Льон Чапей).

Програма радіо.

Вівторок 9. червня 1931.

Варшава (1411,8) 12·10 Музика. **Вильно** (368,1) 12·05 Балетова музика. **Льондон** (356,3) 18·40 Органи. **Берлін** (419) 18·25 Концерт. **Стокгольм** (435,4) 20·15 Військова музика. **Рим** (441,2) 17·00 Солісти. **Прага** (486,2) 14·30 Радіоорхестра. **Відень** (516,4) 12·00 Концерт. **Будапешт** (550,5) 17·30 Балалайкова орхестра. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 14·00 Концерт для дітей.

Середа, 10. червня 1931.

Варшава (1411,8) 18.00 Концерт. **Льондон** (356,3) 14.15 Балляди. **Берлін** (419) 16.30 Легкий концерт. **Рим** (441,2) 17.00 Концерт. **Прага** (486,2) 19.30 „Дон Карльос“, опера Вердія. **Відень** (516,4) 15.20 Солісти. **Будапешт** (550,5) 12.05 Орхестра. **Харків** (937,5) 15.00 Концерт. **Ленінград** (1000) 15.00 Концерт. **Москва** (1481) 12.00 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 9. червня.

12·10, 15·10, 15·45, 17·10, 17·30, 19·40 Грамофон, 14·50 Господарський комунікат, 15·25, 16·50, 17·55 Відчит, 18·00 Концерт, 19·00 Всячина, 19·55 Метеор. комунікат, 20·15 Концерт, 22·00 Фейлетон, 22·20 Музика.

Середа, 10. червня 1931.

11.58 Сигнал часу. 12.10, 15.10, 17.10, 19.35 Грамофон. 13.10, 19.55 Метеорольог. комунікат. 14.50 Госп. комунікат. 16.00 Програма для дітей. 16.30 Почтова скринька для наймолодших. 16.50 „Ліс, як джерело краси“ (відч.). 17.35 Відчит. 18.00, 20.30 Концерт. 19.20 „Про природничі студії“. 19.40 Рільнича скринька й біржа. 20.00, 22.15 Прес. рад. денник. 20.15 Музичний відчит. 22.00 Фейлетон. 22.30 „Давно й сьогодні (пісоньки). 23.00 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.

Болехів:

9. VI. „Лялька“.
10. VI. „Жінка, що вбила“.
11. VI. „Життя Парижа“.
12. VI. „Мина Мазайло“.
13. VI. „Чесна Сузанна“.
14. VI. „Хвара“. 1873

У приватній учительській жіночій Семинарії СС. Василіянок в Яворові вступні іспити на І., ІІ., ІІІ. і IV. курс будуть відбуватися у днях 30. червня, 1. і 2. липня ц. р. До іспиту треба предложити: 1) просьбу родичів або опікунів, 2) власноручно написаний життепис, 3) метрику хрещення, 4) послідне шкільне і лікарське свідоцтво. — **Управа.** 2192 3—3

Товаришів, які 1901 року здавали матуру в академічній гімназії у Львові, просимо подати свої адреси. Товариський зїзд відбудеться дня 29. червня 1931 р. у Львові. — Зголошення адресувати: Станиславів, скритка 103. **о. Михайло Ганушевський, проф. Володимир Сілецький.** 2197 2—4

Вступні іспити в державній українській гімназії в Перемишлі до кл. І. відбудуться дня 27. червня, до кл. ІІ.—VIII. в днях 29. і 30. VI. ц. р. — Зголошення до дня 24. VI. включно. 2198 2—4

На 25-літнім поматуральнім зїзді товаришів дня 4. червня ц. р. у Перемишлі зібрано на добродійні цілі разом квоту 519 золотих, а саме на вакаційну оселю учнів гімназії 50 зол., на гімназійну поміч 50 зол., на гімназійну бурсу „Дешевої кухні“ 169 зол., на Кружок „Рідної Школи“ в Перемишлі 100 зол., на „Рідну Школу“ 100 зол і на будову засянської церкви в Перемишлі 50 зол. — Щедрим жертводавцям складають обдаровані інституції подяку.

Гімназія гр.-кат. Малої Семинарії у Львові, вул. Сикстуська 39 а, оповіщає, що вступні іспити до 1-ої кляси відбудуться дня 29. червня ц. р. а до VI, VII і VIII-ої кляси в днях 24. до 27. червня ц. р.

Епархіяльна Гімназія (Малої Семинарії) в Рогатині оповіщає, що вступні іспити до 1-ої кляси відбудуться дня 29. червня ц. р. а до II—VIII-ої кляси в днях 24. до 27. червня ц. р. 2203

Вступні іспити в приватній жіночій гімназії Українського Інститута для дівчат в Перемишлі відбудуться: до кляси І. 27 червня, до кл. II—VIII. 29—30 червня ц. р. 2205 1—2

Загальні Збори Філії „Просвіти“ ім. Шашкевича на повіт Львів відбудуться в пятницю дня 19. червня ц. р. в годині 10-тій рано в бібліотеці Т-ва „Просвіта“. Ринок ч. 10, II. поверх.

„Що світлити у Львові?“ Цікавий відчит на тему: „Що світлити у Львові“ виголосить у пятницю 12. VI. в год. 19-ій в домівці „Українського Фотографічного Т-ва“ (вул. Ходоровського 15) голова Т-ва Д-р Степан Дмоховський.

У гімназії СС. Василіянок у Львові (вул. Длугоша ч. 17) вступні іспити відбудуться: до вищих клас (II—VII) в днях 15—20 червня; до 1-ої кляси — 26—27 червня. Початок завсіди в годині 9-ій рано — Зголошуючися до іспиту письменно чи устно, треба предложити метрику уродження, остатнє шкільне свідоцтво і посвідку щіплення віспи. Для учениць гімназії є при ній інтернат. 2212 1—3

Оголошуйтеся в одинокім укр. щоденнику „ДІЛО“!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Ширіть наш часопис!

Присилайте передплату!

Подяка.

Дня 13. травня ц. р. покликав Всевишній до себе мого найдорожчого мужа, упр. школи в селі Медині, **Петра Смолія.** Із глибини душі складаю цією дорогою усім учасникам сумного похорону найглибшу подяку. Найглибшу подяку складаю усім тим учасникам, що не пожаліли ані дорогого часу, ані труду, ані коштів і приїхали з найдальших закутин повіту та не з обовязку, а з привязання і чистої любови відпровадили тлінні останки до могили. Велику подяку складаю всім Впр. Отцям, а саме Впр. о. Захаркому, о. Краснопері зі Скорик, о. Луцикові з Котлів, о. Петриці з Токів, о. Сеньківському з Красноселець і місцевому парохові латинського обряду.

Найглибшу подяку складаю усім бесідникам над могилою, а саме: Впр. о. Захаркому, Впр. о. лат. обр., Впов. дідичеві з села Скорик Малаховському, Вп. дир. Білинському, Впов. дир. Союзу Краснопері та делег. читальні „Просвіти“ в Медині.

Не меншу подяку складаю славному хорові з Токів і його диригентові за прегарні похоронні пісні та спів підчас Служби Божої.

Вкінці щиро дякую всім тим, що в преважких для мене хвилинах займалися мною, дітьми і цілим похороном.

2210 Жінка та діти.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів Ринок 10.